

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.21.422/2013/6.szám

A Kúria a személyesen eljárfelperesnek a Dr. Gyuris Csaba ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű alperesek ellen közös tulajdon megszüntetése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságnál 6.P.52.737/2007. számon folytatott és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 42.Pf.630.929/2012/15. számú ítéletével befejezett perében, az említett számú jogerős ítélet ellen az alperesek által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 192.450 (Százkilencvenkétezer-négyszázötven) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a II-III-IV. rendű alpereseket, hogy 8 napon belül leletezés terhével személyenként rójanak le 46.000 (Negyvenhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes és az I. rendű alperes elvált házastársak, nagykorú gyermekeik a II-III-IV. rendű alperesek. Miután a felperes a perbeli építési telket az I. rendű alperesnek ajándékozta, a volt házastársak közös építkezésbe kezdtek, amelyben 1979. októberétől a felperes már nem vett részt.

A felperes - a jelen pert megelőzően - ajándék visszakövetelése iránti pert indított az I. rendű alperes ellen. A jogerős ítélet megállapítása szerint a felperes tulajdoni hányada 17/100, az I. rendű alperesé 83/100, a közös beruházás eredményeként a lakóépület 11%-os készütségi fokig készült el, ezt követően az építkezést kizárólag az I. rendű alperes folytatta. A szerkezetet érintő munkálatok 1992-ben fejeződtek be, az ítélethozatalkor a felépítmény készütségi foka 85%-os volt. Az építkezés harmadik ütemében az I. rendű alperes teraszokat épített, majd 1.230.000 forint anyag- és munkadíj költséggel gáz- és szennyvízcsatorna-bekötést létesített, új gázkazánt vásárolt, átépítette a központi fűtést, utólag szigeteltette a homlokzati és a padlásfödémét, külső-belső szakipari és állagmegóvó munkákat végzett, bevezette a

telefont, tv-antennát szereltetett fel.

Az ingatlanban annak lakhatóvá válásától kezdődően az alperesek laknak.

A felperes 2002. április 17-én kelt felmondásával megvonta a II-III-IV. rendű alperesektől az általa engedélyezett szívdességi lakáshasználatot.

A felperes keresetében az ingatlan közös tulajdonának megszüntetését kérte akként, hogy tulajdoni illetőségét 3 millió forint megváltási ár megfizetése ellenében az I. rendű alperes váltsa magához. A II-III-IV. rendű alperesektől 2002. május 1-jétől kezdődően használati díjat igényelt.

Az I. rendű alperes a közös tulajdon megszüntetését nem ellenezte, egyebekben a kereset elutasítását kérte és viszontkeresetet terjesztett annak megállapítására, hogy beruházásai következtében a tulajdoni hányadok módosultak, a felperes tulajdoni hányada 75/1000 részre csökkent. Ennek megfelelően kérte a felperesnek járó megváltási ár összegének megállapítását, értéknövelő beruházásai ellenértékeként 1.230.000 forint megfizetését igényelte.

A II-III-IV. rendű alperesek érdemi ellenkérelme a velük szemben előterjesztett kereset elutasítására irányult. Nem tagadták, hogy a felperes megvonta a szívdességi lakáshasználatot, azonban álláspontjuk szerint használati díjra nem jogosult.

A felperes érdemi ellenkérelme a viszontkereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság - hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásában meghozott - ítéletével az ingatlan közös tulajdonát megszüntette, a felperes 13,38% tulajdoni hányadát 3 millió forint megváltási ár 60 napon belüli megfizetése ellenében az I. rendű alperes tulajdonába adta, intézkedett a tulajdonjog változásának ingatlan-nyilvántartási átvezetéséről, és a felperest 1.230.000 forint értékkiegyenlítés 15 napon belül történő megfizetésére kötelezte. A II-III-IV. rendű alpereseket arra kötelezte, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 1.100.000 forint használati díjat, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az I. rendű alperes által elvégzett építési-bővítési munkálatok ráépítésnek minősülnek, tulajdonszerzést eredményeztek, az ingatlan egészének értékéből a ráépített részre eső érték aránya alapján a felperes tulajdoni hányada 13,38%-ra változott, az I. rendű alperes tulajdoni illetősége 86,62%-ra nőtt. Az ingatlan forgalmi értékének és a felperes tulajdoni hányadának figyelembevételével a felperest megillető megváltási ár összege 3.197.820 forint lenne, azonban nem terjeszkedhetett túl a felperes 3 millió forint megváltási ár megfizetésére irányuló keresetén. Elszámolta az I. rendű alperes javára a tulajdonjogot nem keletkeztető, de értékemelő

beruházásainak ellenértékét is és kifejtette: a felperes a szívességi lakáshasználatot 2002. április 17-én megvonta a gyermekeitől, ezért 2002. május 1-jétől használati díjra tarthat igényt velük szemben.

A peres felek fellebbezéseit elbíráló másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta: megállapította, hogy az I. rendű alperes ráépítés címén a felperes 17/100 tulajdoni hányadából 1/100 részt szerzett meg, így a felperes tulajdoni hányada 16/100-ra csökkent, az I. rendű alperes tulajdoni hányada 84/100-ra nőtt. Megkereste a földhivatalt a változás ingatlan-nyilvántartási bejegyzése érdekében, ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította. A közös tulajdont akként szüntette meg, hogy a felperes 16/100 tulajdoni hányadát 3 millió forint megváltási ár ellenében az I. rendű alperes tulajdonába adta, és az I. rendű alperest a megváltási ár 60 napon belül megfizetésére kötelezte. A II-III-IV. rendű alperesek által fizetendő lakáshasználati díj összegét 1.379.680 forintra felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ítélet indokolása szerint a felperes elismerte, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett beadványait nem maga írta, de mivel az azokban foglaltakat a magáénak ismerte el, az elsőfokú bíróság nem sértett eljárás szabályt, amikor a beadványok tartalmát a felperes nyilatkozataként vette figyelembe és értékelte.

Az elsőfokú bíróság álláspontjához hasonlóan csak az épület első ajtajához készített teraszt, valamint a hátsó kijáráthoz készített szelfogó teraszt minősítette a tulajdoni hányadok módosítására alapot adó építkezésnek, s mivel a teraszok 1992-ben elkészültek, a tulajdoni arány változásának megállapításakor az ingatlan egészének a ráépített résznek az 1992. évi forgalmi értékét vette alapul. A másodfokú eljárásban kiegészített szakvélemény alapján megállapította, hogy az ingatlan egészének forgalmi értéke 1992-ben 3 millió forint, az I. rendű alperes által megvalósított beruházás értéknövelő hatása 210.158 forint, a beruházás nélküli forgalmi érték 2.789.820 forint volt, amelyekből következően a felperes tulajdoni hányada 16/100 részre csökkent, az I. rendű alperes tulajdoni hányada 84/100 részre nőtt. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő 2009. évben érvényes áron elvégzett számításai alapján alakította ki álláspontját, ezért jutott a tulajdoni hányadokat illetően eltérő eredményre, viszont a tulajdoni hányadok megállapítása során a beruházások befejezésének idején érvényes értékeket kellett alapul venni. A perben közreműködő igazságügyi szakértő szakvéleményében 1992. évi értéket számolva valóban 75/1000 részben állapította meg a felperes tulajdoni hányadát, számításait azonban akként végezte el, hogy a felperes javára csak az első építési ütemben, azaz 1979-ben megvalósult beruházást értékelte az 1992. évi áron számolva. Ezzel szemben nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy az építkezés 1979. és 1987. között is folytatódott, s bár ebben a

felperes már nem vett részt, de amikor a korábbi, az ajándék visszakövetelése iránt indult perben a tulajdoni arányok megállapítást nyertek, a bíróság figyelemmel volt az 1979. és 1987. között megvalósult beruházásokra is, amelynek eredményeként a jogerős ítéletben rögzítetten a felperes tulajdoni hányada 17/100, míg az I. rendű alperes tulajdoni hányada 83/100. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította ugyan a tulajdoni hányadok megváltozását, azonban a rendelkező rész erre annak ellenére nem tért ki, hogy az elsőfokú bíróság elbírált az I. rendű alperes viszontkeresetét; mindezek miatt indokolt volt az elsőfokú bíróság ítéletének ilyen módon történő megváltoztatása.

A jogerős ítélet további indokai szerint a közös tulajdon megszüntetésekor az ítélet meghozatalakor forgalmi értéket kell figyelembe venni, amely a kiegészített szakértői véleményben foglaltak szerint beköltözhetően 22.900.000 forint, lakottan 13.740.000 forint. A megváltási ár meghatározásánál a beköltözhető forgalmi értékből kell kiindulni, hiszen az I. rendű alperesnek saját bentlakásából nem származhat előnye.

Kitért a jogerős ítélet arra is, hogy az I. rendű alperes által végzett értéknövelő beruházások miatt 1.160.000 forintot le kell vonni a beköltözhető forgalmi értékből, az így kapott 21.740.000 forint alapulvételével a felperes tulajdoni hányadára eső megváltási ár 3.478.400 forint lenne, de a másodfokú bíróság sem terjeszkedhetett túl a keresetében igényelt 3 millió forint összegén.

Kiemelte a másodfokú bíróság: az I. rendű alperes értékemelő beruházásait a felperessel közös tulajdonban álló ingatlanon végezte el, a beruházások mind az ő, mind pedig a felperes vagyonát a tulajdoni arányok szerint növelték, a beruházások túlnyomó részben - 84%-ban - az I. rendű alperes vagyonát gyarapították. Ebből következően az I. rendű alperes a beruházásai folytán bekövetkezett értéknövekedés külön nem igényelheti a felperestől, ezen értékemelkedést a megváltási ár fentiek szerinti meghatározása során kellett figyelembe venni.

Kifejtette végül a másodfokú bíróság, hogy a felperes megvonhatta a szívésségi lakáshasználatot nagykorú gyermekeitől, a megvonás időpontjától kezdődően igényelhet használati díjat, amelynek díj jogalapja a felperest megillető tulajdoni hányad, nem pedig a építkezésben való tényleges részvétel.

A jogerős ítélet ellen - a viszontkeresetnek teljes egészében helyt adó, valamint a használati díj megfizetésére vonatkozó keresetet elutasító határozat meghozatala végett - az alperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet.

Többirányú jogi érvelésük szerint az elsőfokú bíróság megsértette az eljárási szabályokat, amikor figyelembe vette a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványokat, észrevételeket, egyéb nyilatkozatokat, annak ellenére, hogy ezeket a beadványokat nem a felperes írta, illetve nem ő írta alá. Ezen eljárási hibára a

másodfokú bíróság sem fordított kellő figyelmet.

Sérrelmezték, hogy az I. rendű alperes az elsőfokú ítélettel szemben a rá kedvezőbb tulajdoni hányadok megállapítása iránt nyújtotta be fellebbezését, így a másodfokú bíróság nem hozhatott volna rá kedvezőtlenebb határozatot.

Rámutattak arra, hogy nem az I. rendű alperes bentlakása, hanem a II-III-IV. rendű alperesek lakáshasználata miatt lakott az ingatlan. A megváltási ár meghatározásánál a lakott forgalmi értéket kell alapul venni, hiszen az ingatlan mind a felperes, mind pedig az I. rendű alperes vonatkozásában lakottnak minősül. Amennyiben a megváltási árat a beköltözhető érték alapján kell meghatározni, akkor a tulajdonosokon kívüli személyek lakhatása miatt használati díj nem számolható el.

A használati díj összegének meghatározásakor az ingatlan azon állapotát kell figyelembe venni, amelyet a felperes az I. rendű alperessel közösen valósított meg; a használati díj szempontjából az I. rendű alperes által megvalósított további építkezést, illetve az építkezés eredményét nem lehet értékelni.

További előadásuk szerint az I. rendű alperes által megvalósított munkák következtében a ráépítés befejezésekor, azaz 1992-ben a felperes 17/100 tulajdoni hányada csökkent 7,5%-ra, azaz 75/1000 részre. A tulajdoni arányok módosulása 1992-ben bekövetkezett, azok a későbbiek során már nem változtak, ezen tulajdoni hányad figyelembevételével indokolt a felperesnek járó megváltási összeg meghatározása.

A szakértő a másodfokú eljárás során úgy nyilatkozott, hogy a tulajdonjogot keletkeztető beruházások körében az ingatlan közműveinek kiépítését nem számolta el, a hiányos szakértői véleményre megfelelő ítéleti rendelkezés nem alapítható.

Hivatkoztak arra is, hogy a másodfokú bíróság a „felperes által nem igényelt többletben” számolta el az I. rendű alperes igényét, amely az értékemelő beruházások ellenértékének megfizetésére vonatkozott; tulajdonképpen azzal, hogy a felperest nem kötelezte mindezek megfizetésére.

Végül kihangsúlyozták, hogy a szívésségi lakáshasználat megvonásakor a felperes nem tartotta be a 15 napos felmondási időt, emiatt felmondása nem volt szabályszerű, így használati díjat nem igényelhet.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Előrebocsátja a Kúria, hogy bár a II-III-IV. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmében vitatott használati díj összege (amely összesen 1.379.680 forint) nem haladja meg a vagyoni jogi perekben a Pp.271.§ (2) bekezdésében a felülvizsgálat feltételeként előírt 3 millió forint értékhatárt, a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatának mégsem volt akadálya. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme ugyanis ingatlan tulajdonára vonatkozó igényt érintett, és a megjelölt rendelkezés szerint a 3 millió

forint értékhatártól függő kizárás nem vonatkozik ingatlan tulajdonával kapcsolatos ügyekre. Az ingatlan tulajdonával kapcsolatos igény előterjesztése viszont lehetőséget teremtett a használati díj felülvizsgálatára is.

Az ekként érdemben vizsgált felülvizsgálati kérelmet a Kúria nem találta megalapozottnak.

A Pp.270.§ (2) bekezdésében és a 275.§ (3) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

Az adott esetben a jogerős ítéleti döntés nem jogszabálysértő, a Kúria egyetért annak helyes indokaival is, s csupán a felülvizsgálati kérelem érvei kapcsán mutat rá a következőkre:

Nem vitatott, hogy nem a felperes írta és szerkesztette az elsőfokú eljárás során előterjesztett beadványait, azonban az azokban foglaltakat a magáénak ismerte el. Ebből következően - mint ahogyan arra a másodfokú bíróság is rámutatott - nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor a beadványokat a felperes nyilatkozataiként vette figyelembe.

A felperes és az I. rendű alperes között ajándék visszakövetelése iránt indult perben bíróság állapította meg a volt házastársak tulajdoni hányadainak arányát: a felperes javára 17/100, az I. rendű alperes javára 83/100 tulajdoni hányad került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor az ekként rögzült tulajdoni hányadokból indult ki és a bejegyzettekhez képest határozta meg a tulajdoni hányadok változásának mértékét és a megváltozott újabb arányokat.

A jelen perben az elsőfokú bíróság ítélete ellen nem csak az alperesek fellebbeztek, hanem P.65. sorszám alatt a felperes is, amely fellebbezését P.68. sorszám alatt kiegészítette és pontosította. A másodfokú bíróság a tartalma alapján helyesen és akként értelmezte a felperes fellebbezésében foglaltakat, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított tulajdoni hányadot is támadta. Ebből következően a másodfokú bíróságnak lehetősége volt arra, hogy - ha ezt egyébként indokoltnak tartja - az elsőfokú bíróság által meghatározott tulajdoni hányadokat az I. rendű alperesre kedvezőtlenül is megváltoztassa.

A másodfokú bíróság nem tévedett abban sem, hogy mivel az építési munkálatok 1992-ben befejeződtek, a tulajdoni arány változásának meghatározásakor az akkori forgalmi értékből kellett kiindulni, és az ingatlan egészének és a ráépített résznek az 1992. évi értékét

kell viszonyítani.

Ugyancsak indokolt volt a másodfokú eljárás során a szakértői vélemény kiegészítése, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytelen számítási módot alkalmazott. A másodfokú bíróság korrigálta a helytelen számítási mód alapján meghatározott tulajdoni hányadokat.

A másodfokú bírósággal egyezően rámutat a Kúria: ha az ingatlanban bentlakó tulajdonostárs váltja magához a másik tulajdonostárs illetőségét, bentlakása a saját terhére esik, így nem a lakott, hanem a beköltözhető értéknek megfelelő megváltási árat kell fizetnie. Abban az esetben viszont, ha a „bent nem lakó” tulajdonostárs váltja magához a bentlakó tulajdonostárs illetőségét, a bentlakó csupán a lakott értéknek megfelelő megváltási árat kap abban az esetben, ha őt a bíróság a további bentlakásra feljogosítja; ilyen feljogosítás hiányában a tulajdonjogát elvesztő tulajdonostársnak ki kell költöznie az ingatlanból.

Mindebből az is következik, hogy - az I. rendű alperes felülvizsgálati érvelésével ellentétben - a lakottság kérdését kizárólagosan a tulajdonostársak egymás közötti viszonyában kell értelmezni és értékelni. Az a tény, hogy a II-III-IV. rendű alperesek az ingatlanban laknak (korábban szívecségi lakáshasználóként, ennek megvonásától kezdve a felperes viszonylatában, azaz a felperes tulajdoni hányadát illetően jogcím nélküli használóként), nem eredményezi azt, hogy a felperes a lakott értéknek megfelelő megváltási árat kap. Az adott esetben a tulajdonostársak közül az I. rendű alperes lakja az ingatlant, s mivel ő váltja magához a felperes illetőségét, a közös tulajdon megszüntetése során - tehát a kettőjük viszonylatában - a beköltözhető értéknek megfelelő megváltási árat kell megfizetnie.

Vitathatatlan, hogy a gyermeknek alanyi joga van szüleivel szemben arra, hogy közös lakásukban az elhelyezéséről gondoskodjanak (Csjt. 77.§ (1) bek.), de a hivatkozott jogszabályi rendelkezés kizárólag a kiskorú gyermek járulékos jellegű lakáshasználati jogát biztosítja. Nagykorú gyermeknek nincsen jogszabályban biztosított lakáshasználati jogosultsága, a felperes és az I. rendű alperes gyermekei pedig már nem kiskorúak. A közös nagykorú gyermek (vagy más hozzátartozó) bentlakása általában nem olyan méltányolható körülmény, amely kellő alapot teremtene a megváltási ár csökkentésére, ezért annak értékcsökkentő hatása főszabály szerint a bentlakó házastársat terheli (BH2993/1/27; 1995/10/569.).

A felülvizsgálati kérelemben foglalt további indokokat illetően kiemeli a Kúria: a másodfokú bíróság helyesen állapította meg az értéknövelő beruházások eredményeként előállt értéknövekmény összegét, és nem tévedett, amikor a közművek kiépítését is figyelembe vette az értékemelkedést jelentő beruházások körében,

hiszen azok a beruházások, amelyek tulajdoni hányadmódosulást nem eredményeztek, de értékelkedést okoztak, megtestesülnek az ingatlan forgalmi értékében.

A felperes és az I. rendű alperes közösen biztosították a szívességi lakáshasználat lehetőségét gyermekeiknek, a II-III-IV. rendű alpereseknek. Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy szívességi lakáshasználat esetében a haszonkölcsön szabályai kerülnek alkalmazásra.

A Ptk. 585.§ (2) bekezdése értelmében a szívességi lakáshasználatot, ha az határozatlan vagy meg nem határozott időre szól, a használatot biztosító 15 napos felmondási határidő közbeiktatásával, indokolási kötelezettség nélkül, bármikor felmondhatja.

A per adatai szerint a felperes a szívességi lakáshasználatot 2002. április 17-én kelt felmondásával vonta meg a II-III-IV. rendű alperesektől, és 2002. május 1-jétől kérte a használati díj megfizetését. A felmondástól 2002. május 1-jéig a Ptk. idézett rendelkezésében előírt 15 napos felmondási időből csupán 13 nap telt el, ez azonban (szemben a lakásbérlet felmondásával) nem eredményezi a szívességi lakáshasználat felmondásának érvénytelenségét: pusztán azzal a következménnyel jár, hogy a használati díj a 15. nap leteltétől igényelhető. A jelen ügyben a kétnapos eltérés a használati díj összegét tekintve értékelhető különbséget nem jelent, az érdemi döntésre (a díj összegére) nem hat ki.

A felperes tulajdoni hányada használatának ellenértékeként megállapított díj a tulajdoni hányadhoz kapcsolódik. Azt, hogy a felperes milyen munkálatokban vett részt, a tulajdoni hányadok arányának kialakulásánál és a térítés összeg megállapításánál vehető figyelembe, a munkák végzése kétszeresen - tehát a hányadok arányára és a térítési összegére gyakorolt hatásán kívül, a használati díj összegének szempontjából is - nem értékelhető.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítélet - minthogy az nem sért eljárási szabályt és mindenben megfelel az irányadó anyagi jogi szabályoknak is - a Pp.275.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, megtérítést igénylő felülvizsgálati költsége nem merült fel, ezért erről a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

Az I. rendű alperes személyes költségmentessége miatt le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket [a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, a 14.§-ban foglaltak alapján] az állam viseli.

A II-III-IV. rendű alperesek utólag - a Kúria felhívására - nyilatkoztak arról, hogy eredtileg kizárólag az I. rendű alperes nevében benyújtott felülvizsgálati kérelemnek az őket érintő: a használati díjra vonatkozó részét a nevükben előterjesztett felülvizsgálati kérelemként kéri elbírálni; utólagos nyilatkozatukon azonban nem rótták le a felülvizsgálati eljárási illetéknek az általuk vitatott felülvizsgálati ügyérték után számított összegét. Mivel a II-III-IV. rendű alperesek felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ugyanakkor költségkedvezményben nem részesültek, kötelesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdése alapján irányadó Kmr. 13.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az állam javára, a lakóhelyük szerint illetékes állami adóhatóság felhívására.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Varga Edit s.k. bíró